

PRANTSUSMAA

Autor: Ingrid Sarv

Saatev asutus: Rápina Aianduskool

Praktikapartner: Centre de Formation Horticole des MFR

Eriala: maastikuehitus

Praktika kestus: 4 nädalat



Minu praktikalugu sai alguse nii, et ühel talvisel detsembrikuu päeval otsisin internetist kooli kodulehelt oma järgmise sessi tunniplaani ning avastasin seal nupukese, kus pakuti võimalust praktika läbimist välisriigis. Kuna õpin oma uut eriala kaugõppes pere ja töö kõrvalt, siis esmalt käis kiire arutelu iseendaga, kas see mul üldsegi võimalik on. Kui enda jaoks asi selge, siis järgnes kõne meie projektijuhile, uurisin kooli poolseid võimalusi jne. Ja jaanuariks oligi asi otsustatud- yes!, ma sain selle koha ning jäi pikisilmi septembrit oodata.

Lendasime Prantsusmaale Nantes´i linna, ümberistumisega Amsterdamis. Meie grupp oli nelja liikmeline – kaks õpilast kaugõppes ja kaks päevasest ning kõik maastikuehituse erialalt. Kui kodumaale jäi maha sügiseselt sombune ja hall ilm, siis Prantsusmaa tervitas meid veel suvise sooja ja päikesepaistega. Nantesi lennujaamas ootas meid kikkhabemega rõõmsameelne Philippe, vastuvõtva kooli projektijuht, ning edasi läks sõit tema autoga ca 40km kaugusele Machecoul´i linna. See on üks Lääne- Prantsusmaa väikelinn, mida võiks võrrelda ehk näiteks meie Haapsaluga. Saabusime pühapäevasel päeval ja esimene hämming oli, et linn oleks justkui välja surnud, kus on inimesed! Tegime esimese tutvuse lähiümbrusega, jalutades mööda inimtühje tänavaid, poed suletud... Hiljem sai selgeks, et nädalalõpud ja lõunased siesta ajad olidki seal sellised vaiksed....



Elama paigutati meid koolimajja, mis meie mõistes siis internaat. Koolisüsteem on neil teine, õpilased olid vanuses ca 12-19 ja ega me päris pihta nende koolielule saanudki. Saabusid nad vaatamata sellele, kui kaugel sa koolist elad, ikka oma kohvritega esmaspäeva hommikul ning koju said taas reedel peale tunde. Ka koolipäeva pikkus erineb meie koolide omast kardinaalselt, nende tunnid kestavad õhtul üheksani välja, kuid vahepeal on ka see paaritunnine siesta aeg. Vahel oli ka nii, et meie pugesime peale väsitavat tööpäeva juba voodisse, kuid nemad istusid alles koolipingis. Erinevus seisnes veel ka selles, et kui Eestis on maastikuehitus enamasti naiste eriala ja sekka üksikud meesterahvad, siis seal on see otse vastupidi, see on rohkem meeste valdkond. Olgu etteruttavalt ära öeldud, et ka firmades, kus praktikal olime, leidis kokku ainult kolm naissoo esindajat.

Praktika

Töökohti oli meil selle perioodi ajal kaks. Ja tegelikult oligi hea, sest nii sai kogemus mitmekesisem ja põnevam. Kui see vähegi võimalik on, siis võikski tööandjaid olla rohkem, kui üks või kaks, nii näed, õpid rohkem. Meie põhiliseks liikumisvahendiks sai jalgratas, mis meile kooli poolt eraldati, käisime sellega nii tööle, koju ja ka lõunale. Esimesel kahel nädalal olime paarikaupa praktiseerimas

puukoolis, teised kaks tüdrukut aga linnahaljastusega tegelevas firmas. Kahe nädala möödudes vahetasime töökohad.



Albert Breneliere nim. puukool oli perefirma, kus töölisi oli ainult kokku kuus. Suhelda oli algul nendega raske, sest inglise keelt nad ei osanud ka kõige elementaarsemal tasemel. Saime aga õnneks endale päästeingli Dorothy näol, üks selle firma töötajatest, kel kooliajast siiski mingi inglise keele oskus olemas oli. Tema jäigi meile nõ. vahendajaks, tõlkis meile igapäevaseid tööülesandeid, tutvustas meid prantslaste elu ning kommetega. Ta oli

tohutult õnnelik, et sai koos meiega töötada, sest see oli ka tema jaoks (keele)kogemus. Suuresti tänu temale saime teha mitmeid-mitmeid erinevaid töid. Pea iga päev läks sellest puukoolist välja ka kaup aianduskeskustesse, mis tuli kokku komplekteerida, sildid külge panna, pakkida jne. See töö oli vast seal kõige põnevam, nii nägi palju erinevaid (ja oh kui ilusaid!) taimi ning siltide panemisel saime siis ühtlasi teada, kellega tegu. Erinevaid põnevaid ja eksootilisi taimi oli seal puukoolis tohutult palju, kuid enamus siiski neist meie kliimas vastu ei pea. Kasvas seal teiste hulgas ka imeilusate torkavate siilikestega kastanipuu (mitte hobukastan), mille viljad just parasjagu valmima hakkasid. Ka toorelt kõlbasid nad süüa, meenutades natuke päiklit, kuid prantslased söövad neid enamalt jaolt küpsetatuna. Dorothy tõigi meile neid siis proovida, oli need ahjus valmis teinud ja maitsesid nagu lõkkes küpsenud kartul.

Kahel viimasel nädalal olime paarilisega tööl juba suuremas ettevõttes, kus enamalt jaolt tehti linnahaljastusega seotud töid. Selles ettevõttes sõitsid igal hommikul erinevatele objektidele välja kahemehelised ekipaažid, kuhu siis meid iga päev kolmandaks liikmeks kaasa poogiti. Seal oli seepärast tohutult huvitav, et ükski päev ei kordunud ja ilmselt nägime ära ka kõik Machecoul'i ümbritsevad eeslinnad. Sain lõigata hekke, sõitsin kaasas paagiautoga, mis kastis (minu puldiga juhtimisel!) suuri ampleid ja lillekaste, rajasin muru jne. Ka selles firmas oli tegelikult ainult üks mees, -Stephan- kes oskas inglise keelt, rääkis ta aga palju ja mitme mehe eest... Teistega tuli aga taas viipekeele ja pantomiimi abi kasutada....

Vaba aeg

Seda aega püüdsime võimalikult maksimaalselt ära kasutada ja tagantjärele võib öelda, et me nägime selle lühikese aja kohta ikka tohutult palju. Erialaseid väljasõite tehti meile päris mitu ja kõik nad olid väga erinevad. Esmalt külastasime viinamarjaistandust, kus kohapeal villiti ka veini. Kuna viinamarjad olid just valmis saanud või kohe-kohe saamas, siis loomulikult sai kõik sordid ka ära proovitud. Veel



viidi meid salati ja tomati kasvatustesse. Mõelda vaid, mis seal tomatites siis nii erilist on, kuid vast see istandus jättis just eriti sügava mulje. Tomatid kasvavad neil seal 11 kuud jutti, on lõpuks 12m kõrgused ja et nad läbi kasvuhoone katuse ei 'tungiks', siis neid kogu aeg tõstetakse nõõride abil allapoole. 1 nov. tähistatakse neil tänapüha ja kuna krüsanteem on tänapüha lill, siis nägime ka tohutuid krüsanteemivälju. Kahjuks nad veel täies mahus meie

äratuleku ajaks õitsema ei olnud läinud, kuid see-eest nägime ära suurte kasvuhoonete kaupa erisuguseid õitevahus alpikanne. Muide, pisikesed alpikannid kasvasid seal ka looduslikult, näit. lihtsalt muru sees.



Omal käel käisime ära Nantes' i linnas ja veel kaks korda! Selles linnas on sündinud tuntud kirjanik ja leiutaja Jules Verne ning meil oli au sõita 12m kõrguse puidust elevanti seljas, kes tatsas ise mööda linnatänavat. Nägime ära ka kaunimad lossid ja mitmed erinevates stiilides pargid. Väikseid Atlandi ookeani äärseid sadamalinnakesi oli seal palju, meie jõudsime käia neist kahes. Meile tehti väljasõit ka safariparki, kus siis loomad liikusid vabalt ringi ja meie sõitsime autoga nende vahel. Pole just igapäevane, et sebra pistab oma pea autoaknast sisse ja noolib oma suutäit... Ka elevant õnnestus õuntega sööta, emuga tõtt vaadata jm. Viidi meid ka Noirmoutieri saarele, mis on omapärane selle poolest, et sinna saab sõiduteed pidi, mis osa ööpäevast on täies mahus vee all ja siis jälle mitte. Nimelt vee tõus ja mõõn kordub teatud tundide möödudes ning enne vee tagasi tulekut näitab elektrooniline tablo, mis kellast enam teele minna ei tohi. Kui aga vesi on taas taandunud, siis käivad kohalikud sealt liiva seest spetsiaalse kaabitsa abil mingeid merekarpe otsimas, mida siis toorelt süüakse.

Söögi juurde jõudes, siis ka meie proovisime ära sinikarbid, kuid austrite katsetamiseks jäi siiski julgusest puudu. Juustu armastavad nad väga ja ka meie lemmikuks sai valgehallitusjuust, mis ei puudunud meil päevamenüüst selle aja jooksul kordagi. Suppe nad aga ei armasta, kui siis ainult talvel ja väga harva. See-eest aga sõid nad 3x päevas tohutus koguses (pikka)saia, algul meile oli see harjumatu, kuid peab mainima, et hakkas isegi meeldima. Nende hommikusöök koosneski üksnes moosisaiast, piimast ja krõbinatest. Esimestel päevadel, kui meie omale hommikuks singi-juustu võileibu vorpissime, tundus, et neil jättis lausa süda lööke vahele!... millegipärast oli see neile šokeeriv.

Tagasi koju

See teema oleks võinud jääda käsitlemata, kuid kuna see kujunes meile üsna vaevaliseks, siis siin paari sõnaga ka puht praktilised soovitused tulevastele praktikantidele. Nimelt, kui sõidad praktikale lennukiga ja olgugi et pikemaks ajaks, siis kaalu iga kohvrissi visatud asjake hoolega üle, kas sul seda ikka tõesti vaja läheb. Meie eriala näiteks nõuab topelt varustuse kaasatarimist tööriiete ja jalanõude näol, pluss lisaks veel vihmade ja külmema ilma riided. Juba Tallinnast lahkudes oli aga minu pagasi kaaluks koos kohvri kaaluga 21kg + käsipagas läptopi ja käekoti näol. Lootsime, et tagasiteel ehk pigistatakse 'silm kinni' ja ei veeta nii näpuga järke, kohver oli koju ostetud kingituste ja meile kingitud veinide võrra raudselt ülekaalus. Kuid ei saanud me ei üle ega ümber ja nii meil siis tuligi otsustada, kas loobuda osaliselt kraamist kohvrissi või üle olevate kg eest maksta (1kg= 12 €). Kui võimalik, siis uurige eelnevalt, ehk on varustus võimalik ka kohalike poolt saada ja nii ei ole vaja endal tassida. Meie näiteks selle peale ei tulnud, kuid see võimalus oli seal täitsa olemas.

Sellega meie vintsutused aga veel ei lõppenud. Olime vaevalt pool tundi varahommikuse Prantsusmaa kohal lennanud ja sealt ülevalt päikesetõusu nautinud,

kui teadustati, et meie lennukil on tehniline rike ning peame tagasi pöörduma. Need olid küll minu elu seni õudsemad hetked, sest ega ju meile selle rikke tagamaad ei avalikustatud, kui tõsine see oli. Maandusime siiski viperusteta meile juba tuttavale lennuväljale, ootasime seal pisut ja leiti meile asendulennuk. Olgugi, et Tallinn tervitas meid taas sombuse ja vihmade ilmaga, tundus see nii tühine nende vintsutuste kõrval. Peaasi, et jalad õnnelikult Eestimaa pinnal...

Kokkuvõtteks

Läksin sinna saama kogemusi ja eneseusku ning selle ma ka sain. Vähemtähtis ei ole ka teises (keele)keskkonnas hakkama saamine. Arvan, et ka tulevikuks annab see mulle eelise, et olen julgenud vastu võtta otsuseid, mis mingiks ajaks minu üsna rutiinselt kulgenud igapäevaelu töö-kodu-pere vahel uppi löid. Sellised 'raputused' tulevad vahel kasuks ning näed elu ja oma tegemisi jälle teise kandi pealt. Sain teadmise, et sellised kannapöörded ja natuke riske nõudvad otsused ei olegi nii hirmutavad kui esmapilgul tunduvad.



Ja avastasin veel ühe asja võõrsil viibides ning arvan, et mitte ainult enda jaoks! Väikerahvana kipub meil millegipärast kujunema hoiak, et mujal on asjad tingimata paremini. Tegelikuses, vähemalt seal nähtu ja kogetu põhjal, oleks aga ka meilt palju õppida. Tundub, et eestlaste aiad on lahuselt läbimõeldumad, rohkem hoolitsetud. Ilmselt tuleb see ka sellest, et prantslased ei armasta veeta oma vaba aega aias, nii nagu meie siin ja siis ei ole ka haljastus seal nende jaoks primaarne. Kuna päikest on seal palju, siis nad sulgevad ennast palavuse eest hoopis majja ja tõmbavad akendele luugidki ette!

Kuigi, taimede valik, mida nad kasutada saavad, teeb lausa kadedaks. Liikusime ju ringi palju ning nägime ümbrust maastikuehitaja pilgu läbi ja võib julgelt väita, et vähemalt eraisiku sektoris oleme selles valdkonnas prantslastest tugevamad!